

Debreceni Ítéltábla

Pkf.II.20.276/2023/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Ferenczy Attila ügyvéd (cím) által képviselt 'kérelmező neve' (cím) kérelmezőnek – a Dr. bíró által képviselt Fővárosi Törvényszék (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 13.Pk.20.174/2023/13. számú végzése ellen a kérelmezett által 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 89 292 (nyolcvankilencezer-kétszázkilencvenkét) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

Tényállás

[1] A kérelmező mint felperes 2002. május 17-én ajánlott küldeményként postára adott, a kérelmezett jogelődjéhez, a Fővárosi Munkaügyi Bírósághoz 2002. május 21-én érkezett beadványában keresetet terjesztett elő a 19.M.1832/2002. számon indult perben a 'alperes neve'-vel mint alperessel szemben munkaviszony jogellenes megszüntetésének tárgyában.

[2] A munkaügyi bíróság az első tárgyalást 2002. szeptember 6. napjára tűzte ki, ezt azonban érdemi tárgyalás megtartása nélkül elhalasztotta a bíróság működésében felmerült objektív okból, új határnapot 2002. december 17. napjára tűzött.

[3] A 2002. december 17-én tartott tárgyaláson a 19.M.1832/2002/7. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt jogerős végzéssel a tárgyalást felfüggesztette. A per 2008. október 29-én 21.M.4956/2008. szám alatt folytatódott. A munkaügyi bíróság 2010. január 19-én tárgyalást tartott, amelyen a peres felek jogi képviselői indítványára a per tárgyalását felfüggesztette a tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt 6. sorszám alatti végzésével, amely végzés 2010. március 18-án jogerőre emelkedett. A per 2018. július 19-én folytatódott.

[4] A kérelmezett 2020. november 18-ára tárgyalást tűzött ki, amit azonban 2020. november 16. napján kelt végzésével hivatalból elhalasztott azzal, hogy új határnapot hivatalból fog tűzni a perben. Ezt követően a 2020. december 17. napján kelt végzéssel tűzött új határnapot 2021. január 29-ére.

[5] A kérelmezett 2022. február 23-án 23.M.70.328/2020/51. számon elsőfokú ítéletet, a Fővárosi Ítéltábla 2022. június 30-án 1.Mf.31.113/2022/10. számon másodfokú ítéletet hozott. A kérelmező felülvizsgálati kérelmét a Kúria 2022. november 9-én kelt, a kérelmező jogi képviselőjének 2022. december 5-én kézbesített Mfv.VIII.10.113/2022/6. számú ítéletével bírálta el.

A kérelem és az ellenirat

[6] A kérelmező a per elhúzódása miatt elsődlegesen a 2002. május 18. napja és 2022. december 2. napja közötti időszakra 7503 nap figyelembevételével 3 001 200 forint vagyoni elégtétel, másodlagosan a 2002. május 22. és 2022. december 2. napja közötti időszakra 7499 nap figyelembevételével 2 999 600 forint vagyoni elégtétel megfizetésében kérte marasztalni a kérelmezettet.

[7] A kérelmezett elleniratában a kérelem elutasítását kérte. Kérte az eljárás számított időtartamából levonni a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 15. § (3) bekezdése szerint a tárgyalás felfüggesztése miatt a 2002. december 17. és 2018. július 19. között eltelt 5693 napot, a Pevtv. 15. § (4) bekezdése szerint a 2002. szeptember 21. és 2002. december 16. napja között eltelt 86 napot, valamint a 2020. november 18. és 2021. január 28. között eltelt 71 napot; ezen túl további 678 napot – összesen 6528 napot. A figyelembe vehető időtartam így mindösszesen 975 nap, amely azonban nem haladja meg a jelen esetben irányadó észszerűnek tekinthető 36 hónapot, így a Pevtv. 7. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel vagyoni elégtétel iránti igényt eredményesen a kérelmező nem érvényesíthet. Ezt meghaladó jogértelmezése szerint pedig az észszerű időt meghaladó időtartamokra érvényesíthető csak a vagyoni elégtétel iránti igény, figyelemmel az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) gyakorlatára is; ezért amennyiben a figyelembe vehető időtartamot bármely okból 36 hónapnál hosszabb időtartamban állapítaná meg a bíróság, úgy a vagyoni elégtétel összegét kizárólag a 36 hónapot meghaladó részre lehet meghatározni.

Az elsőfokú végzés

[8] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül – *figyelemmel a kérelmező által nem vitatott, a kérelmezett elleniratában megjelölt helyes számításra, a 2002. május 22. és 2022. december 5. közötti időszakra, levonva belőle a 2021. november 5. és 2022. január 6. napja között eltelt 62 napot* – 2 976 400 forint vagyoni elégtételt, míg ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. A kérelmezőt kötelezte az állam javára 900 forint eljárási illeték megfizetésére és megállapította, hogy további 89 136 forint eljárási illeték az állam terhére marad.

[9] Az elsőfokú bíróság az alapeljárás számított időtartamát 2002. május 22-től 2022. december 5-ig terjedő 7503 napban határozta meg. Megállapította azonban, hogy a vagyoni elégtétel megfizetése szempontjából figyelembe vehető időtartam 7441 nap volt. A 7503 nap számított időtartamból levonta a 2021. november 5. és 2022. január 6. napja között eltelt 62 napot tekintettel arra, hogy a kérelmező elismerte azt a kérelmezetti hivatkozást, miszerint a bizonyítási indítványt a kérelmező késve tette meg és így ez az időszak szükségtelenül telt el.

[10] Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság egyetlen, a kérelmező által levonni kért időszak számított időtartamból történő levonására nem látott lehetőséget, így az alábbi, fellebbezéssel érintett időszakokra sem:

[11] A 2002. december 17. és 2018. július 19. napja között eltelt 5693 nap levonására nem látott jogi lehetőséget, figyelemmel arra, hogy a Pevtv. 15. § (3) bekezdésében taglalt feltételek ezen időszakra vonatkoztathatóan nem álltak fenn. Az alapperben eljáró bíróság két ízben is felfüggesztette a per tárgyalását, az említett időmúlás döntő többsége a tényállásban írt módon a tárgyalás felfüggesztése miatt történt. Mind a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 152. § (1) bekezdése, mind a (2) bekezdése alapján történt felfüggesztés azonban bírói mérlegelés függvénye. Ennek a jogintézménynek az alkalmazása nem a felek rendelkezési jogából levezetett kötelező, hanem a bíróság meggyőződéséből fakadó diszkrecionális jogkör volt, így a Pevtv. 15. § (3) bekezdésében előírt kérelmezői érdekkörben való felmerülés ebben az

esetben nem állt fenn. A per elhúzását eredményező perbeli cselekmények-ről az alapperben eljáró bíróság döntött, tehát nem a kérelmező perelhúzó magatartásáról vagy mulasztásáról volt ezekben az esetekben szó. Az, hogy a tárgyalás felfüggesztésére szükség volt-e, a jogvita elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel, mert ezt a kérdést kizárólag az alapper érdemében hozott döntés során lehetett vizsgálni. Nincs jelentősége annak sem e tekintetben, hogy a felfüggesztő végzések első fokon jogerőre emelkedtek. A végzésekkel szembeni jogorvoslat igénybevétele csak eljárásjogi lehetőség és nem kötelezettsége a feleknek.

[12] Az elsőfokú bíróság ugyancsak nem tartotta levonhatónak a számított időtartamból a 2002. szeptember 21. és 2002. december 16. között eltelt 86 napot. E körben rámutatott, hogy az említett időszakban az eljárás elhúzódása miatti kifogás jogintézménye még a magyar polgári eljárásjogban ismeretlen volt, ilyen jogintézményt az 1952. évi Pp. nem tartalmazott, hiszen az erre vonatkozó 114/A.-114/B. §-ai csak 2006. április 1-jén léptek hatályba. Erre figyelemmel a kérelmező legfeljebb az 1952. évi Pp. 114. § szerinti eljárás szabálytalansága miatti kifogást terjeszthetett volna elő, amely azonban a Pevtv. alkalmazása szempontjából irreleváns.

[13] Ugyancsak nem tartotta levonhatónak az elsőfokú bíróság a 2020. november 18. és 2021. január 28. között eltelt 71 napos időtartam levonását, mert az alapper bírósága oldalán sem mulasztás, sem szabálytalanság nem volt megállapítható. A kérelmezett a 2020. november 18-ra tűzött tárgyalást hivatalból elhalasztotta azzal, hogy új hatánapot később fog tűzni. Ez 2020. december 7-én megtörtént, az új hatánap a korábbi elhalasztásához képest megfelelő időben meghozott intézkedéssel határidőben került kitűzésre, így az elsőfokú bíróság eleget tett az 1952. évi Pp. 142. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségének, mivel a folytatólagos tárgyalást 4 hónapon belülre tűzte ki és azt meg is tartotta.

[14] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság azt az álláspontot foglalta el, hogy az alapeljárás helyesen számított időtartamából, azaz a 7503 napból az említett 62 nap levonása után maradó 7441 nap volt figyelembe vehető, melyre számított 2 976 400 forintban marasztalta a kérelmezettet, míg ezt meghaladóan a kérelmet elutasította.

[15] A kérelmező pernyertessége alapján a Pevtv. 9. § (4) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (2) bekezdése alapján rendelkezett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint személyes illetékmentes kérelmezett pervesztességére eső 89 136 forint eljárási illeték az állam terhén maradásáról és kötelezte a kérelmezőt a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerinti módon a pervesztességére eső 900 forint eljárási illeték az állam javára történő megfizetésére. Megállapította, hogy a feleknek megfelelően felszámított költség igénye egymással szemben nem volt, ezért annak viseléséről nem rendelkezett.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[16] Az elsőfokú végzés ellen a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, melyben a végzés megváltoztatását és a kérelem elutasítását kérte.

[17] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pevtv. 7. § (1) bekezdését, mivel anélkül kötelezte a kérelmezettet vagyoni elégtétel megfizetésére, hogy a kérelmezőnek az alapul fekvő bírósági eljárás kapcsán az eljárás észszerű határidőn belüli befejezéshez való joga sérült volna. A bírósági eljárás Pevtv. szerint figyelembe vehető időtartama ugyanis álláspontja szerint nem haladta meg az észszerűnek minősülő időtartamot. Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú határozat a Pevtv. 7. § (2) bekezdését is megsértette, hiszen

ügy kötelezte a kérelmezettet vagyoni elégtétel megfizetésére, hogy az érintett eljárási szakaszok nem haladták meg a Pevtv. szerinti észszerű időtartamot a 15. § (3), (4), (5) bekezdés rendelkezései szerinti levonásokkal számítva.

[18] Kiemelte: mivel a kérelmezőt a vagyoni elégtétel csak az észszerűnek minősülő időtartam túllépése esetén illeti meg, ebből az következik, hogy a vagyoni elégtétel csak az alapeljárás vagy eljárási szakasz észszerű időn túli szakasza, vagyis afeletti időtartamára illetheti meg a kérelmezőt, nem pedig az alapeljárás vagy szakasz teljes időtartamára. Hivatkozott arra, hogy az EJEB jogértelmezését tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, mert ennek értelmében az elhúzódó eljárás esetén a kompenzáció összege nem az eljárás teljes időszakára, hanem csak és kizárólag a késedelmes időszakra illeti meg a kérelmező felet.

[19] Az elsőfokú bíróság a Pp. 349. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 346. § (4) bekezdésének a határozatok indoklására vonatkozó rendelkezését is megsértette, mert csak azt rögzítette, hogy a kérelmezett által hivatkozott időtartam figyelembe veendő, de nem rögzítette, hogy miért jutott erre a következtetésre.

[20] Továbbra is hivatkozott arra, hogy az alapeljárás felfüggesztésének a 2002. december 17. és 2018. július 19. napja között eltelt 5693 napos időtartamát a számított időtartamból le kell vonni. A tárgyalás felfüggesztése nem a bíróság érdekkörében felmerülő körülmény, így ezért erre az időtartamra a kérelmezőnek vagyoni elégtétel nem jár. Utalt arra is e körben, hogy nem élt fellebbezéssel a kérelmező, sőt a tárgyalás felfüggesztését maga is kívánta, így a tárgyalás felfüggesztése a kérelmező körülményeiben felmerülő ok és nem a kérelmezett perbíróságé. A felfüggesztés egyébként is megalapozott döntés volt, a munkaügyi perben érvényesített munkajogi felelősség alapvető előkérdése volt a büntetőeljárás kimenetele. Ebből következően pedig a peres felek érdekkörében merült fel ez a perbeli intézkedés, illetve annak szükségessége. Téves az ezzel összefüggő elsőfokú bírósági álláspont, miszerint a per érdemére tartozó kérdés, hogy a tárgyalás felfüggesztése szükséges volt-e. A BDT2000. 6460. számú eseti döntésre hivatkozással rámutatott, hogy azért sem számítható bele a felfüggesztés időtartama a figyelembe vehető eljárási szakasz időtartamába, mert a felfüggesztés időtartama alatt minden perbeli cselekmény hatálytalan, így annak időszakában a bíróság sem tehet semmilyen olyan eljárási cselekményt, amelyet a per észszerű befejezése érdekében megtehetett volna.

[21] A 2002. szeptember 21. és 2002. december 16. között eltelt 86 napos időtartam vonatkozásában a fellebbezés továbbra is kérte annak a számított időtartamból való levonását arra hivatkozva, hogy noha az 1952. évi Pp. ekkor még az eljárás elhúzódása miatti kifogást, mint jogintézményt nem tartalmazta, de a kérelmezőnek lehetősége lett volna az eljárás szabálytalansága miatti kifogást előterjeszteni, amit azonban nem tett meg.

[22] A fellebbezés kérte a számított időtartamból levonni a 2020. november 18. és 2021. január 28. között eltelt 71 napot azzal, hogy az 1952. évi Pp. 142. § (1) bekezdése esetén nem lett volna helye a tárgyalás hivatalból elhalasztásának, új határnapot nyomban ki kellett volna tűzni; a határnap kitűzésére azonban csak 2020. december 17-én került sor 2021. január 29-re, amelyet a kérelmező nem kifogásolt, ezért a két tárgyalás közötti időtartam szükségtelenül telt el.

[23] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

A másodfokú bíróság döntése

[24] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzés a kérelmet részben elutasító rendelkezéseit, míg a fellebbezést a következők szerint nem találta megalapozottnak:

[25] A kérelmezettnek az az értelmezése, hogy a vagyoni elégtétel alapjaként csak a Pevtv. által észszerűnek meghatározott időtartamot meghaladó rész vehető csak figyelembe, helytelen volt. Számos bírósági döntés kimondta: a vagyoni elégtétel összegének számítása során a vizsgált eljárás teljes számított időtartamát és nem csupán az észszerű időtartamot meghaladó részét kell figyelembe venni. A Pevtv. 7. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz 15 § szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, a fél ... pénzbeli igényt érvényesíthet vagyoni elégtételként. Ebből tehát egyértelműen következik, hogy a figyelembe vehető időtartam szükségszerűen több, mint az észszerűnek minősülő időtartam. A polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2010. (VI.30.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdése azt tartalmazza, hogy a vagyoni elégtétel összegét a bírósági eljárás Pevtv. szerint figyelembe vehető időtartamára eső naptári napoknak és a napi összegnek a szorzataként, egy összegben kell megállapítani. Mivel a figyelembe vehető időtartamnak többnek kell lenni az észszerűnek minősülő időtartamnál – az általános szabályok szerint a Pevtv. 6. § (3) bekezdés d) pontja szerint a teljes eljárásra számított 36 hónapnál legalább egy nappal több, azaz ebben az esetben legalább 36 hónap és egy nap – csak az észszerű időtartam és a figyelembe vehető időtartam különbözetére hivatkozó számítás a jogszabályi rendelkezések nyelvtani értelmezésével nem támasztható alá. Mivel az Emberi Jogok Európai Egyezményének 13. cikkével összhangban az eljárás elhúzódásával okozott jogsérelmet kompenzáló hatékony jogorvoslat megteremtése nem csupán egyféle szabályozással lehetséges, a jogalkotó szabadon választhatta meg a megfelelő szabályozás módját, ezért a Pevtv. alkalmazása során önmagában nincs jelentősége annak, ha az EJEB egy, a Pevtv. által megvalósítottól eltérő (akár enyhébb) szabályozási modellt is hatékony jogorvoslatnak talált (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4600., Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.404/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4644., Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.055/2023/2., Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.143/2023/2., Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.261/2023/2.). Mindezekre tekintettel a fellebbezésnek az EJEB joggyakorlatára való hivatkozása és annak jelen jogvitára való alkalmazhatósága vonatkozásában előterjesztett fellebbezés sem foghatott helyt.

[26] Nem foghatott helyt az a fellebbezési hivatkozás sem, mely szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a kérelmezőnek akkor is jár vagyoni elégtétel, hogy ha az eljárásnak a levonások után figyelembe vehető időtartama már nem éri el az észszerű időtartamot. Az elsőfokú bíróság ugyanis ilyen a végzésében nem állapított meg és nem is vont le ilyen jogkövetkeztetést a Pevtv. 15. § (3), (4) és (5) bekezdéseinek értelmezése kapcsán.

[27] Az említett jogszabályi rendelkezés gyakorlati alkalmazásával összefüggésben az ítéltábla egyebek mellett a Pkf.II.20.003/2023/2. számú végzésében mutatott rá arra, hogy a Pevtv. az eljárás időtartamára több fogalmat használ: megkülönbözteti az *észszerű időtartamot*, a *számított időtartamot*, a *levonandó (figyelmen kívül hagyandó) időtartamot* és a *figyelembe vehető időtartamot*. Az észszerű időtartamot egyrészt az eljárás teljes tartamára, másrészt az egyes eljárási szakaszokra a Pevtv. 6. § határozza meg kötelezően úgy, hogy attól a bíróság csak a kérelmező javára térhet el, de a törvényes időtartamot a perújítás kivételes esetétől eltekintve, nem hosszabbíthatja meg. Az eljárás számított időtartama az az időtartam, ameddig a peres eljárás a törvény fogalomhasználata szerint tart: a teljes eljárás tekintetében a keresetlevél benyújtását követő naptól a jogerősnek minősülő határozat közlésének napjáig. Ebből a számított időtartamból engedi meg a Pevtv. 15. § (3) és (4) bekezdése egyes, az eljárás előrehaladását nem szolgáló, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartamok levonását. A számított időtartam és a levont (figyelmen kívül hagyandó) időtartam különbözete a figyelembe vehető időtartam. A

Pevtv. 7. § (2) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz olyanképpen, hogy ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz figyelembe vehető időtartama – azaz a számított időtartam és a levont időtartamok különbözete – meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, a fél akkor jogosult vagyoni elégtételre. Ebből pedig az következik, hogy nem a számított időtartamnak, hanem a figyelembe vehető időtartamnak kell meghaladnia az észszerű időtartamot, ezért ha bár a számított időtartam ugyan magasabb lenne a törvényes észszerű időtartamnál, a levont időtartamokkal csökkentett figyelembe vehető időtartam azonban nem, akkor a fél nem lenne jogosult vagyoni elégtételre.

[28] A kérelmezett sérelmezte, hogy indokolási kötelezettségének az elsőfokú bíróság részben nem tett eleget.

[29] Mint ahogy a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.003/2023/2. számú – BDT2023. 4620 számon közzétett – végzése kiemeli: a Pp. – a nemperes eljárás sajátosságai mellett alkalmazandó – 346. § (4) bekezdése szerint a határozat indokolása a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek az eljárás tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza; míg az (5) bekezdés szerint a jogi indokolás tartalmazza a határozat alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte, továbbá azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától, vagy az arra irányuló indítványt elutasította. A vagyoni elégtételre irányuló nemperes eljárásban hozott érdemi végzés indokolása ezeknek a követelményeknek akkor felel meg, ha a kérelmezett által a Pevtv. 14. § (2) bekezdés g) pontja szerint az elleniratban feltüntetett, a bíróság, illetve a fél meghatározott eljárási cselekményére, mulasztására tekintettel figyelmen kívül hagyandó minden egyes időtartam levonásának indokoltságát egyedileg vizsgálja, és annak alapján számot ad azokról az indokokról, amelyek miatt az eljárás számított időtartamának csökkentését alaposnak vagy alaptalannak találta.

[30] Az elsőfokú bíróság az előző követelményeknek eleget tett, mivel az egyes levonni kért időszakok vonatkozásában a jogszabályi rendelkezések felhívásával előadta, hogy milyen érvek alapján nem tekinti levonhatónak a kérelmezett által az elleniratban megjelölt időszakokat, jogkövetkeztetését a szükséges mértékben megindokolta. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy az indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolásának kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. {3354/2020. (X.14.) AB határozat [25], 3169/2019. (VII.10.) AB határozat [32], Kúria Pfv.20.549/2021/6.} Az, hogy a kifejtett indokokkal a fél nem ért egyet, nem jelenti ezen eljárási szabály megsértését.

[31] Az elsőfokú bíróság mindenben helytállóan foglalt állást arról, hogy a fellebbezésben írt időszakok az eljárás számított időtartamából nem vontatók le, a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezésekből helytálló indokok alapján jutott megfelelő következtetéseire, azokkal az ítéltábla minden részében egyetért.

[32] Az ítéltábla nem talált indokot a 2002. december 17. és 2018. július 19. napja között eltelt 5693 nap levonására. A felfüggesztésről történő rendelkezés a bíró befolyásmentes, meggyőződése szerinti döntése. A felfüggesztés hatálya alatt a bíróságnak nincs intézkedési kötelezettsége, a határidők nem telnek, a bírói intézkedések is hatálytalanok, így a Pevtv. 15. § (3) bekezdésében előírt kérelmezői érdekkörben való felmerülés nem határozható meg, figyelemmel arra is, hogy a per adataiból nem lehet olyan megállapítást

tenni, hogy a kérelmező elmulasztotta volna a perbeli igényeik érvényesítéséhez olyan előkérdésnek minősülő eljárások megindítását, amely az érdekében állt, ekként szükségtelen lett volna a felfüggesztés.

[33] Nem volt indokolt a 2002. szeptember 21. és 2002. december 16. között eltelt 86 nap levonása sem, hiszen ebben az időszakban a Pevtv. által elvárt eljárásjogi jogintézmény még nem létezett, így annak alkalmazásával fogalmilag kizárt, hogy elháríthatta volna a kérelmező az időmúlásban megnyilvánuló érdeksérelmet. A 15. § (4) bekezdése egyértelmű abban, hogy fél levonásra alapot adó mulasztását kizárólag az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének elmaradásában jelöli ki; contra legem az olyan jogértelmezés, amely más, nem szabályozott eljárási eszköz igénybevételét kívánja meg a kérelmező részéről.

[34] Ugyancsak osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság érvelését abban, hogy nem hagyható figyelmen kívül a 2020. november 18. és 2021. január 28. között eltelt 71 napos időtartam. Mint ahogy a következőes bírói gyakorlat hangsúlyozza (így Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4600; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.404/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4644; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.003/2023/2. – közzétéve: BDT2023. 4620; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.032/2023/2.; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.055/2023/2.; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.147/2023/2.; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.155/2023/2., Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.261/2023/2.): az 1952. évi Pp. 114/A. §-ának (2) bekezdése, egyezően a Pp. 157. §-ának (1) bekezdésével, nem valamennyi, a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartam orvoslása végett teszi lehetővé annak igénybevételét, hanem csupán akkor, ha a bíróság valamilyen – törvény vagy saját maga által megállapított – határidőt mulasztott vagy észszerű időn belül nem intézkedett; más eljárási szabálysértések elhárítására ez a jogintézmény nem szolgál. Másrészt a határidők és az észszerű időtartam elmulasztása mellett is vizsgálni kell annak a sérelem elhárítására alkalmasságát. A kérelmezett az állítása szerint az eljárási szabályokkal ellentétesen új határnap hivatalból kitűzésével elhalasztás miatt a két tárgyalás közötti időtartam elteltét tekintette szükségtelennek, amelyet az eljárás elhúzódása miatti kifogás eszközével kellett volna orvosolni. A tárgyalás az eljárási szabályokkal ellentétben új határnap hivatalból kitűzésével való elhalasztása nem határidő-mulasztás, hanem az eljárási szabályok megsértése, amellyel szemben nem az eljárás elhúzódása miatti kifogás a megfelelő jogorvoslat. 2020. november 18-tól 2020. december 17-ig, a bíróság a határnap kitűzéséről intézkedéséig pedig még nem telt el annyi idő, hogy az eljárási szabályok betartásában alappal bízó kérelmezőtől elvárható lett volna az inaktivitás folytán a tárgyalás kitűzésére irányuló kifogás előterjesztése. Amikor 2020. december 17-én a bíróság a tárgyalást kitűzte, már semmilyen mulasztása nem állt fenn, így ettől az időponttól kezdődően nem állt fenn az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének alapja.

[35] A fellebbezés kérte a számított időtartamból levonni a 2020. november 18. és 2021. január 28. között eltelt 71 napot azzal, hogy az 1952. évi Pp. 142. § (1) bekezdése esetén nem lett volna helye a tárgyalás hivatalból elhalasztásának, új határnapot nyomban ki kellett volna tűzni; a határnap kitűzésére azonban csak 2020. december 17-én került sor 2021. január 29-re, amelyet a kérelmező nem kifogásolt, ezért a két tárgyalás közötti időtartam szükségtelenül telt el.

[36] Az alapperben eljáró bíróságnak azonban a fellebbezéssel érintett 71 napos időszakot érintően egyáltalán nem volt késedelme, így az ezzel járó hátrány elhárítására objektíve és fogalmilag is alkalmatlan lett volna az eljárás elhúzódása miatti kifogás intézményének alkalmazása a kérelmező részéről.

[37] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érintve, annak fellebbezett részét a Pevtv. 9. § (4) bekezdése és a Pp. 389. §-án keresztül alkalmazandó 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[38] A fellebbezés nem vezetett eredményre, azonban a kérelmező nem terjesztett elő másodfokú eljárási költség iránti igényt, ezért arról rendelkezni nem kellett.

[39] Az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 47. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték, a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán, a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. szeptember 7.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró